

НАРЪДЕН БУДИТЕЛ

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лева.
предплатени на
два пжти.

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ за ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА и ИНФОРМАЦИЯ.
Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ - ШУМЕНЪ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ:
се плаща по 1 левъ
на кв. см.
БРОЯ 1 левъ.

П. Н-въ—София.

НАШЕТО БЕЗВѢРИЕ.

Единъ отъ стълбоветъ на нашия животъ е черквата, бѣ казала г-жа Зидигъ въ една своя сказка. Но тоя стълбъ днесъ е почти разрушенъ. Старо и младо не се вдъхновяватъ отъ идеалитъ, на религията; учението на Христа се смѣта дори отъ мнозина като „вехтория“ и „бабини деветини“. Развала-та въ това отношение е достигнала до такива размѣри, че псувнитъ за светци и Бога не сж рѣдкостъ въ ежедневиетъ отношения на гражданитъ. Ей за-що и черквитъ сж обезлюдени.

Отъ кжде иде това безвѣрие у насъ? — Ето предмета на тая ми статия.

Училището въ кржга на своитъ задачи и цели добро-съвестно подпомага религиозното възпитание на младитъ поколения, както и детската ни литература. Ревностно из-пълнява службата си и черк-вата, персоналитъ на която е подмладенъ и попълненъ съ културно издигнати и достойни за призванието си свещеници.

Но въпреки всичко това ре-лигиознитъ опадъкъ расте. Нѣма да спрете неговия ходъ дори и ако бихте замѣнили всички учебни предмети съ „Законъ Божи“, както пред-лагатъ нѣкои крайни привър-женици на религиозното въз-питание, защото религията ни не се тачи преди всичко отъ най-силния факторъ въ разви-тието на страната: държавата. Тя е станала поприще за лич-ни борби, облаги и домогвания, когато цѣлиятъ ни държавенъ и политически механизъмъ трѣбва да се стимулира и ржководи отъ идеалитъ на про-възгласената държавна рели-гия—източноправославната ни вѣра, която ратува за съ-вършенъ животъ на земята,—животъ, основанъ не върху насилие и грубъ егоизъмъ, а върху началата на всеобщата любовъ, на Божията справед-ливостъ, като се признаватъ всички законни права на лич-ността.

Отъ освобожението насамъ нашия държавенъ и общест-венъ животъ познава не по-литиката, като най-више стро-ителство всрѣдъ широкитъ на-родни маси, а само политика-ството, което е пѣкъ отрица-ние на всѣкаквъ личенъ, об-щественъ, държавенъ и рели-гиозенъ моралъ; то е хула про-тивъ прогласенитъ евангелски истини, то е било и е най-сил-ниятъ рушителъ на религията и стѣжъ на безвѣрието.

— Не убий!—чухме на Синай.
— Библейска лъжа! — се провиква управникътъ. И подъ неговата кървава ржка сж отишли въ гроба десетки дър-жавници и хиляди — хиляди други знайни и незнайни бъл-гарски граждани за тържест-вото на властника — хищникъ.

— Не кради!
— Напротивъ, каквото ти допадне на държавната и об-щинска трапеза, — мушкай въ кемерчето си! — на дѣло про-повѣдва властникътъ и то предъ очитъ на тѣзи, които учителството и свещеничест-вото сж се запретнали да възпи-таватъ въ духа на религията.

— Който се учи, той ще сполучи.

Въ това изтъркано клише младежътъ вече не вѣрва.

Дипломитъ за насъ сж кжсъ хартия, ви отговарятъ човѣци-тъ отъ върховетъ на управле-нието. За насъ е важенъ единъ цензъ: да се числишъ въ на-шата партия и само тогавъ мо-жешъ да заемешъ държавна длъжностъ, ако и да не си дос-тоенъ за нея. За вироглавитъ има гладъ, нагайка, „безслед-но изчезване“, убийства.

— Чиновникъ, който и да бжде, учителъ, професоръ — всички държавни служители трѣбва да пѣятъ хвалебни пѣс-ни за малки и голѣми парти-зани, иначе предъ нищо нѣма да се спремъ да ги изгонимъ, — се пише изъ правителствен-ата преса, макаръ че Еван-гелието заповѣдва: „Не ласкай силнитъ!“

Спомнямъ си единъ харак-

теренъ случай на партизанска мерзостъ.

Единъ депутатъ отъ мнозин-ството се счита обиденъ отъ единъ учителъ, че гостувалъ у единъ неговъ политически про-тивникъ. Искане уволнението му, за което нѣма законни осно-вания. Но пом. окр. уч. инспек-торъ, минавалъ за „ученъ“, се зарава въ мърскитъ души на хора безъ моралъ и открива „следствие“ противъ учителя, безъ да се спази процедурата по дѣловодство въ таквъ случай. Гнуснитъ клевети още сжщата минута се правятъ достояние на ученици, учители, родители и се създава невъзможна атмо-сфера за учителя, който демон-стративно си подава оставката. Съ това инспекторътъ охули името въобще на учителя предъ общество и ученици, унизи тайната на възпитанието—ав-торитета съ туй, че го приу-чи да клевети своитъ служи-тели по искането на този или онзи нехрани-майко. Нѣма въ случая да споменавамъ и из-лишнитъ сълзи на оскърбеното семейство, отъ залъка на което често се е гоилъ този инспек-торъ като неканенъ гостъ.

И до като нашата „политика е такава мръсна работа, най-безчравствено занятие“, тя ще е изобиленъ изворъ на безвѣ-рие и морална поквара. Всичко друго е отъ Лукаваго.

Накжде?

Въ душата ми ясно изпжква следниятъ споменъ.

Ученицитъ отъ гимназията сж строени въ каре, музиката свири тържествено, знамето на училището за сетенъ пжтъ се издига надъ главитъ на осмо-класницитъ: днесъ тѣ се про-шаватъ съ училището. И за сетенъ пжтъ тѣ биватъ изпра-тени съ ободрителни думи отъ тамъ, гдето сж прекарали най-хубавитъ години на живота си.

Азъ чувамъ ясно звучитъ, силни думи, които се разли-ватъ на широки вълни надъ стотицитъ млади, буйни, нео-питни глави:

„Предъ васъ лежатъ два

Хуманността, която отрича Бога, логически води къмъ безчовѣчие; цивилизацията безъ Христо-вата просвѣта — къмъ подивяване; прогресъ безъ Христа — къмъ регресъ; свободата безъ Духа Бо-жи — къмъ деспотизъмъ и тирания.

Достоевски.

пжтя. Единиятъ е по-широкъ, примамливъ съ своитъ удоб-ства, съ безбройнитъ изгоди и блага, които вий можете не-забавно да добиете, като слу-жите само на себе си и като забравите всичко останало. То-ва е пжтътъ на егоизма. За не-го не сж потребни твърди у-беждения, за него не сж необ-ходими жертви, за него не се искатъ нито особени способ-ности, нито подготовка, нито много трудъ дори. Като се от-кажете отъ идеалитъ си, като се обезличите, като погребете въ себе си човѣка, като осмѣ-ете и обругаете всичко въз-вишено и велико, като се въ-оржжете съ подлостъ и низостъ, съ нахалство и безогледностъ, вие леко и бърже ще напра-вите карьера, ще се издигнете въ своето падение, ще грабне-те незаслужено огроменъ дѣлъ отъ щастие. По тоя пжтъ вие ще бждете насърдени, дори улеснявани, отъ всички ония, които недостойно, грубо, безъ способности и безъ заслуги, сж се докопали до онова, на кое-то нѣматъ право. Въ тѣхенъ интересъ е да развратятъ все-чки около себе си, за да оправ-даятъ своята нелепа максима, че открай време е било все та-ка, че свѣтътъ е непоправимъ и че всѣки трѣбва да гледа себе си. Колко златни сърдца сж били осквернявани по тоя пжтъ, колко свѣтли замисли сж били помрачавани отъ тѣзи демони, колко характери сж рухвали подъ бремето на при-мамката за лекъ, приятенъ и охоленъ животъ!

Другиятъ пжтъ е тѣсенъ, не-равенъ, мжчителенъ. Всички велики духове сж минали по него. Милиони, милиарди вър-вятъ бодро и гордо по този пжтъ на труда и дълга. По не-го вървятъ бацитъ ви, които сж честенъ трудъ работятъ, за

да улеснятъ първитъ ви стѣп-ки въ живота. Успѣхитъ тука се постигатъ бавно, защото пре-чкитъ сж многобройни и защо-то тука се мисли нетолкова за себе си, колкото за другитъ. Този пжтъ е белязанъ съ жер-титъ на самоотрицанието, съ разочарования и отчаяние до-ри, надъ които грѣе ведрата зора на надеждата. Ще ви се смѣятъ, ще ви подиграватъ, ще ви смѣятъ за безумни его-измитъ, подлечитъ и безскру-пулнитъ карьеристи. Недейте забравя, че по този пжтъ се твори животътъ, тука се съз-дава културата, щастieto на вашитъ близки, че това е вис-шата лаборатория на човѣщи-ната, осветена отъ Прометея, Сократа, Джордано Бру-но, Шекпира, Паисия, Раковс-ки, Ботйова, предъ които, ние малкитъ, трѣбва да сведемъ глава въ знакъ на почитъ и чито подвизи трѣбва да про-никнатъ живота ни.

Мислете дълго, — преди да изберете единия отъ двата пж-тя.

Помислете си, трѣбвали още млади, пълни съ сили и идеа-ли, да станете мъртви души, бреме на живота, или да ста-нете негови творци, живи слън-ца, които да творятъ радостъта и истината въ него!...

Заветнитъ думи се отсичатъ властно и гордо въ въздуха, въ младитъ очи блести пламъка на светия обетъ, на възвишения идеализъмъ.

Една нѣма клетва зазвучава въ дълбоката тишина, клетва въ името на дълга къмъ Ро-дината и човѣчеството.

Музиката отново гръмва, соч-но, могъщо ура изпълня прос-тора и стройнитъ редици мла-ди строители на живота се из-теглятъ навънъ къмъ великата улица на живота. . .

Цв. М-въ,

Д-ръ Франкъ Крейнъ

Ревнивостъта

Предполага се, че ревнивостъ-та е плодъ на любовта. То-ва не е истина. Тя е по-скоро единъ видъ егоизъмъ. Обикно-веното извинение на ревни-вия е: факта, че азъ съмъ рев-нивъ показва, че те обичамъ, защото, ако ти не ме интересу-ваше, безразлично е колко ти може да обичашъ другитъ или тѣ обичатъ тебе.

Въ драми и романи често сре-щаме идеята, че начина да се сдобиешъ съ любовъ е да въз-будишъ ревнивостъ; тамъ ге-роинята въобще възкличава: „О азъ знамъ, че той ме обича, за-щото е ревнивъ.“ Това понятие е фалшиво и изкуствено. Рев-нивостъта е агония на наскър-бено щастливце. Ти можешъ да бждешъ ревнивъ когато оби-чашъ, по малко или никакъ, ако гордостъта ти страда и е на-рана. Жена, която е студена и равнодушна къмъ мжжа си, би се разгнѣвила до полуда, ако

забележи, че мжжа ѝ обрѣща внимание на друга жена, и то не че се страхува да изгуби любовта му, която тя съв-семъ не ценя, но защото се сра-мува отъ обществото. А мжтъ пѣкъ, който постепенно зане-марва жена си, ще стане гроз-енъ и ядливъ, ако узнае, че други мжже сж по внимателни къмъ нея, но неговия ядъ е само накърнена гордостъ. Лю-бовта е обширна, ревнивостъ-та—ограничена. Любовта е благородна, ревнивостъта—гру-ба. Любовта е най съвърше-ния плодъ на еволюцията, най-високото развитие на духа. Ре-внивостъта е животинска, пър-вобитна, добре развита между дивацитъ!

Любовта е приятелка на най-великитъ добродетели, братъ на себеобуздаването, жертвува-нето, търпението, преданостъ-та и вѣрността. Ревнивостъта е сродна на себелюбието, ла-комствотолъстъта, лицемѣрието надменността, съмнението и егоизма. Любовта е проница-телна, ревнивостъта—слѣпа. Тя

разбира, допуска, милосердна е. Ревнивостъта е безчувствена неджгава, покварена, упорита, невежа. Любовта разсжждава, ценя, туря първитъ нѣща пър-во и отдѣля сжщественото отъ несжщественото; тя усъвършен-ствува всичкитъ способности. Окото на човѣка, който люби е по проницателно, ржката му по-изкусна, мисълта му по-възвишена, убежденията по-дѣ-лбоки, въображението преоб-ладава съ творческа сила, за-щото той уповава на Бога. Ре-внивостъта е пиянство, треска, делириумъ, който влече човѣка къмъ груби наслаждения и го прави глупавъ, ненормаленъ, напълно обладанъ отъ злия духъ—сатаната. Любовта е велика, най-великото нѣщо, което познаваме. Никога не ще намѣримъ любовта, ако не я потърсимъ, нѣщо по вече, трѣб-ва да се изкачваме къмъ нея, като употребимъ най-чистото, най-възвишено и божествено което е въ насъ. Ний лесно се поддаваме на ревнивостъта. Ду-шата ни се подхлъзва, пада. Тя

подобно на алкохолизма, пара-лизира най-добреразвититъ спо-собности, като ни оставя напъл-но подъ действието на нисши-тъ сили. И ний почваме да сли-заме изъ стѣлбата на еволю-цията. Ставаме лакоми, жадни. Любовта е смирена, както всич-китъ велики двигатели въ жи-вота, както истинската мжд-ростъ, действителната религия и доброто възпитание. Смире-нието е най-отличителната черта на величието. Ревнивостъ-та е горда, болезнено надута. Първото чувство, което овла-дава влюбения, е едно непрео-долимо съзнание за неговото недостойнство. Кой е той, кой-то може да добие благоволе-нието на тая божествена де-войка? Той не е достоенъ да се допре до края на дрехата ѝ. Дето истинската любовъ ца-рува, тамъ има винаги това скрито вътрешно смирение.

Ревнивостъта е тиранична, безразсждна, тя е по-близо до умразата отколкото до любовь-та. Защото „любовта всичко вѣрва, на всичко се надѣва,

всичко търпи“. Каква изкриве-на карикатура е ревнивостъта. Тя се съмнява, трепери и нищо не понася! Погледнете пакъ въ напуканото огледало на ре-внивостъта и вижте обезобра-зеното лице въ съвършенна противоположностъ на любовь-та, защото любовта всичко търпи, благосклонна е, любо-вьта не завижда, любовта не се превъзнася, не се гордѣе, не безобразничи, не дири сво-ето, не се раздражня; не мисли зло; любовта дълго търпи. Най-красивитъ думи въ свещеная обрядъ на любовта сж: „въ добро или зло, доде смъртъта ни раздѣли.“ Защото най-висша-та радостъ въ любовта не е въ ранната страстна сутринъ, но въ златистото разсъмване, и съзнание, че бурята е утих-нала, мжчотитъ изнесени не-доразумѣнията изгладени. И тѣй, две сърдца, богати въ о-питностъ и жизнерадостни въ надеждата за безсмъртието, ще се изправятъ смѣло предъ мра-чната забулена фигура на „жи-вота.“

Превелъ Д

Към православния българинъ.

Българино православенъ,
Въ вѣрата си твърдо стой!
Съ нея си можещъ и славенъ,
Въ нея е живота твой.

Тя ти даде свободата,
Тя те води въ слава, честъ,
Тя ти вдъхна въвъ душата
Туй, що свято имашъ днесъ.

Въ тази вѣра свята, мила,
Тебъ оставена заветъ
Отъ Методи и Кирила,
Твърдо стой и за напредъ!

Потоиерей Ив. п. Михайловъ.

ВОЙНИШКИ ГРОБЪ.

Надъ заглъхналъ гробъ пълзятъ
Буйнали лози,
Утромъ капчици блѣстятъ —
Майчини сълзи.

Като молеши ржце
Влѣли дървенъ кръстъ,
Клонки съ крехко стѣбълце
Смучатъ жадно прѣстъ.

Нигде стѣпки, ни следи
На далечна скръбъ,
Самъ самичекъ нощемъ бди
Плахо лунний срѣлъ.

Надъ заглъхналъ гробъ пълзятъ
Буйнали лози,
Нѣма тамъ да заблѣстятъ
Майчини сълзи.

Хр. Стоянова.

Кое е банално?

Още преди нѣколко хиляди години единъ отъ най мѣдритѣ царе — царъ Соломонъ — бѣше казалъ: „Блаженъ е онзи, който е спечелилъ мѣдростъ и разумъ, защото печалбата отъ това е много по-голяма, отколкото печалбата на злато и сребро“.

Колко неоспорима истина! Но... да видимъ дали ние сме придобили тая печалба. Да се вгледаме добре въ своята душа, въ всѣка наша постѣлка, въ всѣко дѣло, което вършимъ, и чакъ следъ това да теглимъ черта и видимъ заключение. Ще видимъ, че у насъ у мнозина отъ насъ, разумътъ се затпява, а мѣдростта оскуждава.

Зная, че всѣки, който прочете горното, ще ме упрекне въ прекаленостъ, па дори и въ лъжа. Какъ бихъ желалъ и азъ да е лъжа, да се мамя! Фактътъ, обаче, който ще изнесе, вѣрвамъ ще потвърди моитѣ думи.

Завчера, презъ време на светата литургия, бѣхъ въ църква и много скръбно, много тежко впечатление ми направи това, което видѣхъ. Отъ много хиляднитѣ жители на града имаше само шепа богомолци, предимно стари хора. Но да не говоря за това, защото то не е сжщността на темата ми.

Задъ менъ имаше група момчета — ученици ли, не ли — незная, въ всѣки случай млади момчета, които бѣха облечени по последната дума на модата и които преди да дойдатъ въ църква сигурно се бѣха въртѣли най-малко два часа предъ огледалото.

Следъ привършване на светата литургия свещеникътъ започна прочувствена проповѣдь. Проповѣдь, съ която ни призоваваше да познаемъ себе си и да станемъ истински човѣци. Тѣкмо въ това време задъ мене се зачиха горепоменатитѣ персони.

— Колко отвратителенъ е тоя попъ съ своитѣ „конски евангелия“! Като почне, та забравя да свърши. И представете си, това е всѣки празникъ.

— Не само празникъ, забележете, че гдето седне и стане, все за това бърбори, става баналенъ съ своя глупавъ моралъ.

лизъмъ. Ще принуди човѣка никога да не стѣпва въ църква.

И много хубаво щѣхте да направите, уважаеми, да не ходите, въ църква защото тамъ не е изложбана модиглупости, а храмъ Божи. Банални сж проповѣдитѣ нали? Банална е всѣка истина, банални сж тия съвети, които трѣбва да слушаме, за да бждемъ хора? А булеварднитѣ виглупости и скверни дѣла не сж никакъ банални. Това, което ежедневно вършате и което би възмутило всѣки честенъ човѣкъ, не е банално, нали?

Кажете ми, моля ви, единъ разуменъ, единъ мѣдъръ човѣкъ, би ли казалъ това и следъ това ме опровергайте.

А малцина ли сж хората въ днешно време, които така говорятъ и мислятъ, които се дразнятъ и измѣчватъ отъ проповѣдта на църковния амвонъ? Коя е задачата на църква и какво търсите вие съ начервенитѣ устни тамъ, щомъ забранявате на свещеника да говори?

Димитъръ Ив. Загорски.

Чудниятъ тунелъ

Да се построи на сшата тунелъ дълъгъ единъ километъръ и следъ това да се пусне подъ водата, за да служи като свързка между два града — това е новото чудо на строителното изкуство. За втори пътъ въ историята на строителството се строи тунелъ по този начинъ и то въ толкова голѣмъ мащабъ. Калифорнийци ще притежаватъ най-дългия тунелъ, съграденъ по този начинъ. Той ще свързва Санъ Антонио Крикъ и Санъ Франциско. Постройката на тунела възлиза на 630,000,000 лева.

По своя обемъ тунела нѣма равенъ на себе си. Той минава на 13 метра подъ водата и представлява едно дълго вжже, което свързва двата града. Дванадесетъ отдѣлни части съставляватъ това интересно вжже. Тунела е толкова широкъ, че има мѣсто за двойна ж. п. линия, два автомобиля могатъ свободно да се разминатъ, както и специална алея за пешеходци 12000 автомобиля дневно могатъ да минатъ презъ тава чудовище. Специални машини ще вкарватъ чистъ въздухъ, като изкарватъ нечистия и разваленъ въздухъ.

Презъ това лѣто ще стане и откриването на тунела.

Действието на сълзитѣ.

Въ вагона пжтницитѣ се смѣли съ вѣрата. Между тѣхъ билъ единъ свещеникъ. Отначало той се препиралъ съ безбожницитѣ, но после замълчалъ и само сълзитѣ, които капѣли отъ очитѣ му, свидетелствували за неговото душевно възлнение. Подиръ нѣколко години свещеника получава писмо отъ единъ отъ тѣзи, които се подигравали въ вагона надъ вѣрата. Писмото било съ следующето съдържание: „Доказателствата ви въ полза на религията азъ позабравихъ, но вашитѣ сълзи тѣй ми изгориха сърдцето, че азъ неможахъ да намѣря спокойствие до тогава, до когато не станяхъ християнинъ. Простете ме заради И уса Христа. Когато тогава азъ подиграхъ.“

Щастливецъ.

(Стариненъ разказъ).

Единъ знаменитъ учителъ, познатъ съ своитѣ знания, отдавна вече и усърдно се молилъ Богу да му покаже истински щастливъ човѣкъ, отъ когото би могълъ да узнае най-правия пжтъ за царството Божие. Веднажъ тоя учителъ, проникнатъ отъ това желание, когато при обикновено усърдие се молилъ, получилъ откровение да излѣзе отъ келията си и отиде въ църковното предверие.

Влѣзълъ той и предъ църковнитѣ врата намѣрилъ единъ беденъ старецъ, покритъ съ струпии и рани, който просѣлъ милостиня. Като минавалъ предъ него, учителътъ го поздравилъ съ обикновеното привествие: „Добъръ ти день, старче“, а старецътъ отговорилъ: „Не помня, щомъ за менъ да е билъ нѣкой день недобъръ“.

Учителътъ се спрѣлъ и, за да допълни своето първо приветствие, прсмълвилъ: „Азъ желая Богъ да ти даде щастие“.

Старецътъ пакъ отговорилъ: „Азъ нещастенъ никога не съмъ билъ“.

Тогава учителътъ прибавилъ: „Пожелавамъ ти това, което самъ ти желаяшъ“.

„Азъ отъ нищо не се нуждаю“, отговорилъ старецътъ, „притежавамъ всичко, което желая“.

Учителътъ възразилъ: „Нима само ти единъ си щастливъ между хората? Не мога да разбера, какъ ти единъ умѣешъ да избѣгвашъ нещастията“.

„Да не желая щастие, ето го самото щастие“, отговорилъ старецътъ. „азъ не се трудя за щастие и никога не се моля за него на небесния Отецъ, и тѣй, азъ никогане съмъ билъ нещастенъ, а при това и желанията ми се изпълняватъ. — Гладенъ ли съмъ — благодаря на Бога, като на Отца, който всичко знае и вижда нашиятъ нужди (Мат. VI. 6); Студено ли ми е, страдамъ ли отъ лошо време. — така сжщо хваля Бога. Присмиватъ ли ми се, тоже хваля Бога. — По такъвъ начинъ всички изпитания, приятни и неприятни, азъ радостно приемамъ, като отъ ржцетѣ на добрия Отецъ, и желая само това, което Богъ желае, и затова всичко се случва по мое то желание. Азъ се старая да искамъ това, което Богъ иска, и не желая това, което Богъ нежелаетъ; а затова азъ никакъ не се считамъ за нещастенъ толкова повече, когато моята воля е съвършено съединена и съвършено съгласна съ волята на Бога“.

Учителътъ, очуденъ отъ отговоритѣ на стареца, се убедилъ въ истината: — най-правия пжтъ за царството Божие се намира, като въ всичко бждемъ съгласни съ исканията на волята Божия, а истински щастливецъ е този, който по сжщия пжтъ търси царството Божие, което е въ самитѣ насъ, стига само да го откриемъ.

Превелъ:
М. Кацарски.

ПО СВѢТА.

Информации.

Болшевишкото дружество „Безбожникъ“ е издигнало въ Киевъ единъ паметникъ на Иуда Искариота, който за 30 сребърника предаде И. Христа. Паметникътъ е отъ камѣкъ. Представлява Иуда какъ чупи кръста, а подъ негозѣтъ му Евангелието. Паметникътъ е коствалъ 50,000 рубли, събрани подъ форма на данѣтъ отъ работницитѣ. При откриването е станало крѣваво збиване между вѣрующитѣ и обожателитѣ на Иуда. Паднали

доста убити и отъ двѣтѣ страни. Намѣсила се най-после армията и се умирилъ народа.

Директорътъ на Нюйоркската Електрическа централа W. K. Whitney е успѣлъ да направи едно голѣмо откритие — да говори книгата, а ние само да слушаме. „Книгата“ имала формата на единъ фотографически апаратъ, въ която имало една филмова лента. Завърти апарата и въ продължение на 2—3 часа — обтегнатъ на канаето можешъ да слушашъ единъ разказъ, драма или стихове. Книгата ще коства 1 лира стерлинга и 4 шилинга. Щели да се нагодятъ салони — читалища, гдето о време слушателитѣ ще взематъ мѣстата си и слушатъ разкази или др. За тия, които могатъ да четатъ художествено и пр... се създава широко поле — доиватъ кариера и си осигуряватъ голѣми доходи.

Sir Charles Wilson, майоръ въ английската армия, съобщава, че е открилъ истинския гробъ, гдето е билъ положенъ И. Хр. Истинскиятъ гробъ не билъ сегашния, а вънъ отъ града, до Bal-el-Amud, вънъ отъ портитѣ на дамаскъ, олизо до гроба на Иосифъ отъ Ариматея, не далече отъ пещерата на Иеремиа, въ една градина до политѣ на оаиря — Голгофа, което по еврейски значело, **глава**. Гробътъ отговарялъ напълно на описанията отъ Св. евангелие на Иована 19, 41—42. Това мѣсто оило открито още презъ 1807 год. и никой не ооръналъ сериозно внимание, до като генералъ Гордонъ се е спрѣлъ и настоявалъ, че тукъ трѣбва да е гроба на И. Христа. Прочистили мѣстото и намѣрили много човѣшки кости. Гай-долу намѣрили прѣстъ около 2 метра. Известния Археологъ Schik доказалъ, че гроба е еврейски и че е много старъ. Въ последствие билъ издѣлбанъ и разширенъ отъ християнитѣ, които погребвали тукъ покойницитѣ си. Гробоа е високъ 7 крака, дълъгъ 14 и широкъ 11 крака. Издѣлбанъ е въ скала и къмъ срѣдата раздѣленъ на две. Той описва много подробно гроба и твърди, че напълно отговаря на онова, що Св. Ев. Иованъ пише въ 20 глав. ст. 3—8.

Съобщава свещ. П. Икономовъ.

ХРОНИКА.

За нѣколко седмици презъ юли и августъ редакторътъ на вестника ще трѣбва да отсъствува отъ града. По тази причина вестникътъ презъ юли и августъ не ще излиза, за да почне отново работата си съ освежени сили презъ м. септември. И така „до виждане“ презъ септември върху страницитѣ на „Народенъ будителъ“.

Конференцията на свещеницитѣ отъ Шум. Дух. околия се състоя, както съобщихме, на 22 то. Професорътъ отъ Софийския университетъ г. **Д. Дюлгеровъ** говори на тема: „Душата и безсмъртието и отъ гледището на разума“. Темата бѣше трудна, ала биде изнесена съ голѣма вещина. Слушателитѣ бѣха държани цѣлъ часъ и половина въ напрежение. Даде се чисто научно обяснение за съществуването на душата, но не материалистично. И само такова обяснение, чутъ изъ устата на вдъхновенъ ораторъ, може да хвърли човѣка въ възторгъ и надежда въ обичъ и вѣра къмъ черното настояще и свѣтлото бждеще, та да добие той желание да живѣе въпрѣки всичко... Свещеницитѣ и прислжствущитѣ гражданки и граждани изказаха сърдечна благодарностъ г-ну Дюлгерову. Тѣ го помолиха да посети градъ Шуменъ другъ пжтъ, за да каже нѣколко сказки предъ гражданството. Той обеща да стори това въ първитѣ дни на есенята.

На окол. свещ. конференция, станала на 22 то, следъ обѣдъ бидоха „произведени избори за

настоятелство и контролна сия на окол. свещ. братство делегати на годишното епархиално събрание. Избрани бѣха съ мно болшинство (44 срещу 10) настоятелство: свещеницитѣ: Цвѣтковъ, Ст. Поповъ, М. Поповъ и Н. Хубанчевъ. За контролни свещеницитѣ: Тр. Поповъ, Т. Байковъ и К. Трайчевъ. За делегати: Прот. Ив. Дочевъ, келари Ив. Кѣлчишковъ и свещ. К. Коджамановъ, М. Поповъ, Т. царовъ и К. Пенчевъ. — Следъ тири-годишни люшкания, по домогванията отъ вънъ на заресовани хора, най-после свещството въ шуменско се оедини сдушава и подготвя дни за наратата и положителна работа околията. За това говори резултатъ отъ посоченитѣ избори. Ние съваме своитѣ съборята.

Въ сжбота и недѣля, 23. то, г-нъ проф. Д. Дюлгеровъ сети гр. Нови-Пазаръ, кждето вори 3 сказки. И новопазарченто яватъ пакъ да посети града.

Варненската митрополия е дала окръжно, съ което острѣрицава опититѣ на нѣкои сѣтници да опартизанаватъ съорси въ епархията. Между другъ въ окръжното се казва: „Въ щото си желание да излѣкнатъ (известни и познати вождове) предъ всички други, не щѣ никого — нито стари, нито служители. Всички други сж пособни, злонамѣрени и непри на църква и на духовенство: „Считаме за нашъ дълъгъ предупредимъ благовѣститѣ рийски свещеници да не деухо на тия лѣстиви внушени гласове и да не се увличатъ тѣхъ. Защото тия внушения сже се тржбятъ на дѣсно и не во не за друго, а за агитаци цели. Твърдимъ това, защото всичко ставаше съ истинска за да се принесе полза на свещството, нѣмаше нужда да се такъвъ шумъ, за да чуятъ и хитѣ петли това, което тѣ върше“.

Г-ну С. С-ву. Писмото Ви чихме. Вие сте правъ, но да съгласимъ изцѣло съ Васъ, ва да се откажемъ да осе лошото у когото и да било. то да напечатимъ писмото дадохме го на визираното което си взе бележка. Ще не вините.

Местния Комитетъ за на Детето“ е разпредѣлилъ чения чистъ приходъ отъ празна „Деня на Дедего“ — 20 Ма на сума 12,306.50 лв. отъ ко 20% е изпратилъ на Върховни митетъ а остатъка отъ на сума 9,845.20 лв. е разп лилъ, както следва: 6000 лв. полза на Детската Здравна щателна Станция въ града 3845.20 лв. на Комитета за Дтѣ Трапезарии въ града ни.

КНИЖНИНА.

Протоиерей Иосифъ Миле въ София издава нова библиотечка подъ името „Кни за човѣка“. № 1 е озаглавена: бравената книга“. Коя е тя? — гелието. Била е понѣкога зана отъ суеверното и заблѣ човѣчество, обаче днесъ така. Тя е настолна книга на държавни и обществени дейшито работятъ като творци ститио на своитѣ народи.

Въ тази малка книжка иматъ рани много ценни мисли и на бележити автори за евангел

Чрезъ тия малки библиотеки же да се направи твърде мно усилване на християнската — славна пропаганда между В народъ.

Цената на всѣки № е 3 ц Нека нашитѣ народни пастис послужатъ чрезъ подобна лярна книжнина да противовуватъ на пропагандата на китѣ, протестантитѣ, теосо адвентиститѣ, дѣновистѣ и др. секти. Пожелаваме ко разпространение на библиот